

οι πολιτικές διώξεις στα χανιά

η σημασία τους
και οι κατασταλτικές-πειθαρχικές
μεθοδεύσεις του κράτους

τα κείμενα της μπροσούρας αποτελούν την εισήγηση στην εκδήλωση που διοργάνωσε η *συνέλευση αναρχικών-αντιεξουσιαστών “σαλιαδόροι”* στις 26/6/13 στο ΤΕΙ στα Χανιά. Τυπώθηκε στην τυπογραφική κολλεκτίβα Rotta σε 1.000 αντίτυπα και μοιράζεται χωρίς αντίτιμο σε αυτοοργανωμένους χώρους, καταλήψεις και στο δρόμο.

Μέρος I

οι υποθέσεις και τα γεγονότα

Eίναι ολοφάνερο πια ότι το κράτος, στην προσπάθεια να διασφαλίσει τον κοινωνικό έλεγχο, αναβαθμίζει τις μεθόδους καταστολής, στοχεύοντας στην ποινικοποίηση κάθε μορφής και μέσου αντίστασης. Στο πλαίσιο αυτό, τον τελευταίο χρόνο η ασφάλεια κανίων μηχανορραφεί απανωτές μαζικές πολιτικές διώξεις σε κόσμο από όλο το φάσμα του τοπικού κινηματικού χώρου, στοχοποιώντας πολιτικούς, κοινωνικούς και συνδικαλιστικούς χώρους για διάφορες μορφές κοινωνικών αγώνων τις περιόδους 2011-2012.

Έτσι μέσα στο πρώτο τρίμηνο του 2012 καλούνται για προανάκριση:

- 11 άτομα για την πορεία μετά την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου 2011

- 8 άτομα για την πορεία της 29ης Ιουνίου 2011, στη διάρκεια της οποίας σπάσηκαν πολιτικά γραφεία βουλευτών

- 9 άτομα για την κατάληψη της περιφέρειας στις 10-18 φλεβάρη του 2012

Στις τρεις αυτές υποθέσεις προσθέτουμε τις προανακρίσεις που έγιναν τον Ιούνιο του 2011 για την ματαίωση της παρέλασης της 28ης οκτώβρη του 2010 (υπόθεση που

τελικά μπήκε στο αρχείο), καθώς και τις μηνύσεις που κατέθεσαν οι φασίστες σε 5 άτομα τον απρίλη του 2013.

για την παρέμβαση στην παρέλαση της 28ης οκτωβρίου 2011

Την 28η Οκτωβρίου 2011 οι παρελάσεις μετατρέπονται σε μέσο αντίδρασης του κόσμου για την πολιτική που ακολουθούσε το κράτος. Ενώ οι εξουσιαστές νοιώθουν μια απειλή από τις παρεμβάσεις, δεν λείπουν από αυτές τα εθνικιστικά–πατριωτικά χαρακτηριστικά, το κράξιμο στους κλέφτες πολιτικούς και η απαίτηση για εθνική αποκατάσταση.

Στα χανιά, οι μαθητές ήταν αυτοί που καλούν φορείς και συλλογικότητες σε συνέλευση για παρέμβαση στην παρέλαση θέτοντας αντιφασιστικά και αντιεθνικιστικά χαρακτηριστικά. Την ημέρα εκείνη από τις 11 το πρωί έχει αρχίσει να συγκεντρώνεται κόσμος επί της οδού παπανδρέου. Λίγο πιο κάτω έχουν μαζευτεί 15 φασίστες με ελληνικές σημαίες, κουκουλωμένοι και προκλητικοί.

Όταν, μετά το τέλος της παρέλασης, οι διαδηλωτές κατεβαίνουν στο δρόμο τα ΜΑΤ παρατάσσονται μπροστά τους. Εμποδίζουν έτσι τους διαδηλωτές να προσεγγίσουν τους επισήμους και κερδίζουν χρόνο μέχρι να τους φυγαδεύσουν. Ταυτόχρονα οι φασίστες παρατάσσονται προκλητικά στο πίσω μέρος της πορείας. Από μπροστά ο κόσμος να συγκρούεται με τα ΜΑΤ και από πίσω οι φασίστες να προκαλούν. Το πίσω μέρος της πορείας επιτίθεται στους φασίστες, απωθώντας τους και τρέποντας τους σε φυγή.

Ένα χρόνο μετά στέλνονται σε 11 άτομα κλήσεις για προανάκριση (Φλεβάρης 2013) ως ύποπτοι για διατάραξη κοινής ειρήνης. Την ημέρα της προανάκρισης από τις 09:00 το πρωί αρχίζει να συγκεντρώνεται αλληλέγγυος κόσμος στα δικαστήρια. Η διαδικασία διαρκεί περίπου 3 ώρες και οι 200 συγκεντρωμένοι φωνάζουν συνθήματα αλληλεγγύης, ενάντια στην καταστολή και τους δικαστικούς μηχανισμούς, ενώ αναρτούνται πανό και μοιράζονται κείμενα. Μαθητές και αρκετοί εκπαιδευτικοί μπορούν να συμμετέχουν στη συγκέντρωση, αφού κηρύσσεται 3ωρη στάση εργασίας στα χανιά, ενώ συμμετέχουν και εκπαιδευτικοί από το Ρέθυμνο, όπου έχει κηρυχτεί 6ωρη στάση εργασίας. Κατατίθεται κοινή πολιτική δήλωση αρνούμενοι την κατηγορία και καταγγέλλοντας πως η επιχειρούμενη δίωξή τους έχει καθαρά πολιτικό χαρακτήρα που ποινικοποιεί τους κοινωνικούς αγώνες.

για τη βραδινή πορεία στις 29 ιούννη 2011

Το καλοκαίρι του 2011 υπάρχει έντονη δυσαρέσκεια και θυμός απέναντι στην κυβέρνηση και τα νέα μέτρα που πρόκειται να πάρει. Έτσι προκύπτει το κίνημα των πλατειών στις περισσότερες πόλεις του ελλαδικού χώρου. Το Σύνταγμα εκείνες τις ημέρες πλημμυρίζει από κόσμο που είναι αποφασισμένος και

δεν αποχωρεί από την πλατεία παρά τη βίαιη κρατική καταστολή.

Στις 29 Ιουνίου του 2011, ημέρα ψήφισης του “Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος”, κομμάτι της κοινωνίας βρίσκεται σε δρόμους και πλατείες, αντιδρώντας σε αυτό. Καθώς η ψήφισή του συνοδεύεται από άγριες συγκρούσεις με την αστυνομία έχοντας σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό 500 ατόμων μόνο στην Αθήνα, εξαπλώνεται παράλληλα σε όλο τον ελλαδικό χώρο κύμα κινητοποιήσεων με καταλήψεις και περικυκλώσεις διοικητικών κτιρίων και εργατικών κέντρων στη Θεσσαλονίκη, τη Χίο, την Κοζάνη, την Κομοτηνή, την Κόρινθο, την Πάτρα και Αλλού.

Στα Χανιά, μετά από μεγάλη συγκέντρωση στα δικαστήρια που περνούσαν από προ-ανάκριση μαθητές και καθηγητές για την πορεία που διέλυσε την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου 2010, ακολουθεί πορεία με πάνω από 1000 άτομα, κατά τη διάρκεια της οποίας σπάζονται τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και καταλαμβάνεται το δημαρχείο. Το βράδυ πραγματοποιείται ακόμα μία μαζική πορεία που και αυτή με τη σειρά της καταστρέφει πολιτικά γραφεία βουλευτών.

Ενάμιση χρόνο μετά τα περιστατικά η ασφάλεια χανίων κατασκευάζει δικογραφίες που κατηγορούν 8 άτομα για απλή συμμετοχή στη βραδινή πορεία, βασισμένη σε υλικό από κάμερες μαγαζιών.

για την κατάληψη της περιφέρειας 10-18 Φλεβάρη του 2012

Στις 10-11 Φλεβάρη του 2012 κατά τη διάρκεια της 48ωρης γενικής απεργίας ενάντια στο 2ο μνημόνιο, πραγματοποιούνται μεγαλειώδεις διαδηλώσεις, τις οποίες ακολουθούν καταλήψεις δημοσίων κτιρίων σε πολλές πόλεις.

Στα Χανιά η τεράστια πορεία στις 10 του Φλεβάρη, περίπου 2000 κόσμος, καταλήγει στην περιφέρεια χανίων, όπου κομμάτι των διαδηλωτών προχωρά σε κατάληψη του κτιρίου. Το βράδυ πραγματοποιείται συνέλευση από περίπου 100 άτομα και αποφασίζεται να λειτουργήσει η κατάληψη σαν κέντρο συσπείρωσης και αγώνα. Καθημερινά από το κύριο της κατειλημμένης περιφέρειας πραγματοποιούνται εξωστρεφείς δράσεις. Γίνονται μοιράσματα με το λόγο της κατάληψης σε πολλές γειτονιές των χανίων, ενώ ταυτόχρονα λειτουργεί ενημερωτικό site της κατάληψης και ραδιοφωνικός σταθμός. Γίνεται συλλογική κουζίνα κάθε μεσημέρι

μαθητική πορεία έξω απ' την κατειλημμένη περιφέρεια (Φλεβάρης 2012)

και ανοιχτή συνέλευση το βράδυ. Ακόμα πραγματοποιούνται καταλήψεις ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών, με απόφαση της συνέλευσης.

Επίσης οι μαθητές καταλαμβάνουν τα σχολεία τους και καθημερινά κάνουν πορείες που καταλήγουν στην κατειλημμένη περιφέρεια, γεμίζοντας ζωντάνια το κτίριο. Κατά την διάρκεια αυτών των 9 ημερών, μέσα από τις καθημερινές πολιτικές διαδικασίες, αλλά και μέσω της καθημερινής επαφής, δημιουργήθηκαν και βάθυναν συντροφικές/πολιτικές σχέσεις, δημιουργήθηκε μία “κοινότητα” μεταξύ των ανθρώπων, βασισμένη στην αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη. Ήταν από τις λίγες φορές στα χανιά, που τόσο διαφορετικός κόσμος, από ένα ευρύ φάσμα ηλικιών, αντιλήψεων και πολιτικών χώρων, συνυπήρξε και προσπάθησε να συνθέσει μέσα σε τόσο μαζικές διαδικασίες με όρους αυτοοργάνωσης, φέρνοντας έμπρακτα αποτελέσματα. Και παρά τις όποιες δυσκολίες προέκυψαν μέσα στις πρωτόγνωρες διαδικασίες, η διάθεση που υπήρχε λειτούργησε προωθητικά. Το μόνο σίγουρο είναι ότι όλη αυτή η εμπειρία και αλληλεπίδραση, θα αποτελέσουν ένα ακόμα λιθαράκι στο ιστορικό των μικρών και μεγάλων αγώνων μας.

Ένα χρόνο μετά καλούνται για προανάκριση, στην ασφάλεια χανίων, 9 άτομα για την 9ημερη κατάληψη της περιφέρειας χανίων του φλεβάρη 2012, ως ύποπτοι για διατάραξη κοινής ειρήνης και παράνομη βία. Τη μέρα της προανάκρισης πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από το μπατσομέγαρο όπου μαζεύονται πάνω από 150 αλληλεγγυοί στους πολιτικά διωκόμενους, μαζί με εκπαιδευτικούς και μαθητές που παρεβρέθηκαν λόγω κήρυξης 3ωρης στάσης εργασίας στα σχολεία.

για τη ματαίωση της παρέλασης της 28ης οκτωβρίου 2010

Τον οκτώβρη του 2010 οι μαθητές κινητοποιούνται για 3 εβδομάδες μέσω μαθητικών καταλήψεων οργανώνοντας πλήθος δράσεων, παρεμβάσεων και διαδηλώσεων, ενώ δημιουργούν και τα δικά τους αυτόνομα όργανα αποφάσεων και δικτύωσης των καταλήψεών τους, αναπτύσσοντας ένα λόγο γύρω από τα προβλήματα της παιδείας. Οι δράσεις των μαθητών κορυφώνονται όταν παρεμβαίνουν στην παρέλαση της 28ης οκτωβρίου και με τη μαχητικότητά τους καταφέρνουν να σπάσουν τις αλυσίδες των ΜΑΤ και να ματαιώσουν τη στρατιωτική παρέλαση. Μαζί με τους μαθητές κατεβαίνει πλήθος κόσμου στο δρόμο.

Έξι μήνες μετά 3 μαθητές και 3 εκπαιδευτικοί δέχονται κλήσεις για προανάκριση τον Ιούνιο του 2011. Η υπόθεση μπαίνει οριστικά στο αρχείο έπειτα από κινητοποιήσεις αλληλεγγύης. Η συγκεκριμένη υπόθεση ήταν η πρώτη, τουλάχιστον τα τελευταία χρόνια, που αποτέλεσε, όπως φάνηκε εκ των υστέρων, τον προπομπό για τον μηχανισμό των πολιτικών διώξεων που αναπτύχθηκε αργότερα.

για τις μηνύσεις των φασιστών τον απρίλη του 2013

Στις 2 απριλίου του 2012 μια δράκα χρυσαυγίων ξεκινούν σαφάρι τραμπουκισμών και προκλήσεων στο κέντρο της πόλης Αφού πρώτα τραμπουκίζουν νεολαίους, προκαλούν έξω από τα γραφεία της ΑΕΚ και του ΚΚΕ και επιτίθενται σε 2 μετανάστες καταλήγουν στο παλιό λιμάνι. Εκεί έρχονται αντιμέτωποι με αντιφασίστες που τους κατατροπώνουν, στέλνοντας τρεις από αυτούς στο νοσοκομείο και τον αρχηγό τους Σ. Βλαμάκη στη θάλασσα. Αργότερα και υπό τις υποδείξεις των χρυσαυγίων οι μπάτσοι προσαγάγουν μια δασκάλα συνδικαλίστρια και αντιφασίστρια. Το ίδιο βράδυ στο μπατσομέγαρο οι φασίστες μνύουν τη δασκάλα και άλλα 6 άτομα, εκ των οποίων τα 4 συμπεριλαμβάνονται ήδη σε τουλάχιστον μια από τις προηγούμενες πολιτικές διώξεις. Στο τρίτο μέρος εξηγείται γιατί η υπόθεση των μηνύσεων των φασιστών αποτελεί ουσιαστικά πολιτική δίωξη που εναρμονίζεται στη λογική της με τις άλλες τέσσερις που αναφέρθηκαν. 🍀

Μέρος II

το γενικό πλαίσιο της καταστολής

*Τ*ον τελευταίο χρόνο υπάρχει μια κινητικότητα της ασφάλειας χανίων, η οποία μηχανορραφεί απανωτές μαζικές πολιτικές διώξεις σε κόσμο απ' όλο το φάσμα του τοπικού κινηματικού χώρου, στοχοποιώντας πολιτικούς, κοινωνικούς και συνδικαλιστικούς χώρους για διάφορες μορφές κοινωνικών αγώνων της περιόδου 2011-12. Βέβαια αυτές δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά κρατικής καταστολής στον ελλαδικό χώρο, ώστε να μπορούν να ερμηνευτούν αποκομμένες από μια ευρύτερη προσπάθεια του ολοκληρωτικού κράτους να πατάξει οποιοδήποτε σηκώνει ανάστημα. Άρα προτού ασχοληθούμε με τον πολιτικό χαρακτήρα των διώξεων στα χανιά, που ξεκινούν είτε άμεσα από το κράτος, είτε έμμεσα από τη συνεργασία κράτους και παρακράτους (μηνύσεις φασιστών) και εξετάσουμε που στοχεύουν αυτές, καθώς και τις ιδιαίτερες τοπικές συνθήκες, έχει μεγάλη σημασία να δούμε το γενικότερο κλίμα στο οποίο εντάσσονται, αλλά και τη χρονική συγκυρία στην οποία πραγματώνονται.

κατασταλτικός μηχανισμός (2001-2008)

*Τ*ο σημείο καμπής ενός νέου κύκλου τρομοκρατίας και καταστολής, που επεκτείνεται οξυμένος στις μέρες μας, μπορεί να τοποθετηθεί μετά το χτύπημα στους δίδυμους πύργους στην αμερική, την 11η σεπτέμβρη του 2001 και την ανάπτυξη της στρατηγικής της ασφάλειας. Η τοπική έκφραση

αυτής της στρατηγικής στον ελλαδικό χώρο εντοπίζεται το 2002, με τις συλλήψεις για την επαναστατική οργάνωση 17N, τις συλλήψεις για τον ΕΛΑ και τις δίκες που ακολουθούν. Η καταστολή εντείνεται με τις προφυλακίσεις και τους βασανισμούς των συλληφθέντων των πορειών ενάντια στη σύνοδο κορυφής της ΕΕ στη Θεσσαλονίκη τον Ιούνιο του 2003, την καταστολή των μαζικών αντιπολεμικών πορειών για τον πόλεμο στο Ιράκ το 2003, τη μετατροπή της Ελλάδας, και κυρίως της Αθήνας, σε επιτηρούμενη και εμπολέμη ζώνη με πρόσχημα τους ολυμπιακούς αγώνες του 2004, την καταστολή του φοιτητικού κινήματος το 2006-7 κ.τ.λ.

ενίσχυση του κατασταλτικού μηχανισμού (2008-2010)

Η στρατηγική αυτή αναβαθμίζεται, αφού πλέον πλαισιώνεται από το σχέδιο της αντιεξέγερσης ως απάντηση στην εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008, όπου το κράτος απειλούμενο από τη δυναμική του κόσμου που κατέβηκε στο δρόμο, ενίσχυσε το κατασταλτικό του οπλοστάσιο ενάντια στους εχθρούς του. Στα πλαίσια αυτά ενισχύθηκε κάθε κατασταλτικός-δικαστικός μηχανισμός, ώστε εκατοντάδες εξεγερμένοι-ες να αντιμετωπίσουν κατηγορίες από πλημμελήματα μέχρι και κακουργήματα, με προφυλακίσεις και διώξεις ακόμα και με τον τρομονόμο, όπως συνέβη στην Λάρισα. Μεμονωμένα, σε λίγες πόλεις, με χαρακτηριστικότερο το παράδειγμα της Πάτρας (09.12.08), χρησιμοποιήθηκε και ο μηχανισμός του παρακράτους σε πλήρη συνεργασία με τις δυνάμεις καταστολής. Θεσπίστηκε ο γνωστός πλέον «κουκουλονόμος» που ποινικοποιεί σε βαθμό κακουργήματος την κάλυψη χαρακτηριστικών του προσώπου, ποινικοποιήθηκαν αντικρατικά-αντιμπατσικά συνθήματα με την κατηγορία της «εξύβρισης κατά της αρχής», ενώ πέρασαν και τροποποιήσεις του τρομονόμου, διευρύνοντας το πεδίο εφαρμογής του, έτσι ώστε να περιλαμβάνει ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Δημιουργήθηκαν νέες αναβαθμισμένες ομάδες καταστολής όπως η Δέλτα και η Δίας και άρχισε σταδιακά να μεθοδεύεται η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Μπήκαν στο στόχαστρο οι ένοπλες οργανώσεις, που εκείνη την περίοδο η δράση τους εντάθηκε, όπως ο επαναστατικός αγώνας και η συνομοσία πυρήνων της Φωτιάς (διώξεις και συλλήψεις για την υπόθεση συνεχίζονται ακόμα), αλλά και αγωνιστές που ανήκουν στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο. Ξεκινά μια εκστρατεία τρομοκράτησης με προφυλακίσεις, βασανισμούς, εισβολές σε σπίτια, επικηρύξεις, δημοσιεύσεις φωτογραφιών, ποινικοποίησης συντροφικών/πολιτικών σχέσεων αλλά και της αλληλεγγύης, δημιουργείται τράπεζα DNA κ.τ.λ. Τέλος, γίνεται διευρυμένη κατασταλτική επιχείρηση ενάντια στους μετανάστες με συνεχείς επιχειρήσεις σκούπας, βασανισμούς στα κατά τόπους τμήματα, δολο-

φονίες άλλοτε από τους θεσμούς του κράτους και άλλοτε από το παρακράτος κ.ά.

όξυνση και επέκταση της καταστολής (2010-2012)

Η στρατηγική λοιπόν της αντιεξέγερσης από τη μεριά της εξουσίας, αρχικά στόχευε στους εξεγερμένους-ες του δεκεμβρη του '08, σε κοινωνικά κομμάτια που επέλεγαν τη ριζοσπαστικοποίηση, όπως οι αναρχικοί, σε εκείνους που επέλεξαν την ένοπλη πάλη, αλλά και τους μετανάστες, οι οποίοι κατέβηκαν στο δρόμο τις μέρες της εξέγερσης, αποτελώντας συγχρόνως τον πιο εύκολο στόχο. Με τη σιωπή λοιπόν και τη συγκαταβατικότητα μεγάλου κομματιού της κοινωνίας, που δε μπορούσε να φανταστεί την ενίσχυση της καταστολής ως προετοιμασία για αυτά που θα ακολουθούσαν και ότι θα ερχόταν σύντομα η στιγμή που θα επεκτεινόταν και στο ίδιο, στρώθηκε εύκολα ο δρόμος για τους παραπέρα στόχους του κράτους.

Έτσι, το κύμα της καταστολής, που αρχικά φαινόταν να στοχεύει σε συγκεκριμένες κοινωνικές μειοψηφίες, στους δύσκολους καιρούς της κρίσης που ακολούθησαν οξύνθηκε και επεκτάθηκε σε όλο και ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Την περίοδο μετά το 2010 έχουμε την έναρξη ενός νέου κύκλου αγώνων με αφορμή το μνημόνιο. Το κράτος απαντά με την άγρια καταστολή μαζικότερων και μαχητικών απεργιακών πορειών, με πολύ ξύλο και τόνους χημικών, συλλήψεις ακόμα και σε προσυγκεντρώσεις (όπως στο χολαργό ή στο σύνταγμα), προληπτικές προσαγωγές, δημοσιεύσεις φωτογραφιών συλληφθέντων και προφυλακίσεις διαδηλωτών. Το κίνημα των πλατειών, που προέκυψε σαν αντίσταση στα μνημόνια και στο οποίο συμμετείχαν χιλιάδες κόσμου, καταστέλλεται άγρια, όπως και ο μαζικός και μαχητικός αγώνας στην κερατέα ενάντια στο χυτα, αλλά και ο μικρότερης σε ένταση τοπικός αγώνας στο αποπηγάδι για τις ανεμογεννήτριες. Μέσα στην ίδια περίοδο ξεκινά το χτίσιμο του περίφημου τείχους του Έβρου, η διαπόμπευση και προφυλάκιση των οροθετικών γυναικών κ.ά. Είναι φανερό λοιπόν, ότι πλέον, η λίστα των εχθρών του καθεστώτος διευρύνεται και αφορά οποιονδήποτε στέκεται -ή υπάρχει η παραμικρή πιθανότητα να σταθεί- εμπόδιο στα σχέδια της εξουσίας.

οι εκλογές του 2012 και το κλείσιμο μιας περιόδου

Με τις εκλογές του μάρτιου του 2012 αλλάζει η τακτική του κράτους και από αυτή των τεχνητών διπόλων «μνημονίου-αντιμνημονίου», «ευρώ-δραχμής» κ.τ.λ. μπαίνει σε ένα πιο αποφασιστικό στάδιο, αυτό της πάταξης της «ανομίας» με κάθε κόστος, στο όνομα

της επιβολής της καθεστωτικής νομιμότητας. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι η πρώτη επιλογή της τρικομματικής εξουσίας, αμέσως μετά τις εκλογές, είναι η εισβολή με ΜΑΤ στο για μήνες κλειστό εργοστάσιο των απεργών της καλυβουργίας, η οποία είχε τη στήριξη από ένα ευρύ κομμάτι κόσμου, φανερώνοντας το τί θα επακολουθούσε. Μέσα σ' εκείνο το καλοκαίρι λοιπόν ξεκινά η επιχείρηση «ξένιος ζευς» εναντίον των μεταναστών και ακολουθούν η ολομέτωπη επίθεση του κράτους στο μαχητικό κομμάτι του αντιφασιστικού κινήματος με συλλήψεις, διώξεις και βασανισμούς που θυμίζουν άλλες εποχές, αλλά και τις εισβολές στις καταλήψεις (βίλα αμαλίας, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της ασσοε, παιτσίων&σκαραμαγκά, λέλας καραγάννη), στην τυπογραφική κολεκτίβα ρότα και στο αυτοοργανωμένο ραδιόφωνο Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης 98FM.

Αμέσως μετά την επίθεση στις καταλήψεις, τον χειμώνα του 2013, ακολουθούν οι δηλώσεις περί “πάταξης της ανομίας” και αποφασιστικότητας του

κράτους “να συγκρουστεί και με άλλες ομάδες, μεταξύ των οποίων μαχητικά συνδικάτα που μπορούν να εμποδίσουν τα σχέδια της κυβέρνησης Σαμαρά για αντιδημοφιλείς οικονομικές μεταρρυθμίσεις και ιδιωτικοποιήσεις”, οι οποίες επαληθεύονται καθημερινά. Έτσι έχουμε τις επιστρατεύσεις απεργών όπως των ναυτεργατών και των εργαζομένων του μετρό και με πιο πρόσφατη την προληπτική επιστράτευση των απεργών καθηγητών.

Αυτή η στρατηγική περιέχει την άγρια καταστολή τοπικών κοινωνικών αγώνων για την υπεράσπιση της φύσης όπως εκείνος ενάντια στα μεταλλεία χρυσού στη Β.Α. Χαλκιδική με εισβολές σε σπίτια, απαγωγές, προφυλακίσεις, αναγκαστική λήψη DNA, βίαιη καταστολή των διαδηλώσεων στο βουνό κτλ. Τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης, που αρχικά είναι για μετανάστες, για τοξικομανείς αλλά και οφειλότες του δημοσίου (και έπεται συνέχεια), την προσπάθεια φίμωσης των μέσων αντιπληροφόρησης athens.indymedia.org, 98fm και ράδιο ένταση κ.τ.λ.

Όλα αυτά αποτελούν στάδια στη διαμόρφωση του μόνιμου καθεστώτος έκτακτης ανάγκης που θέλει να διασφαλίσει τα κέρδη των επιχειρηματιών, των τραπεζιτών και κάθε λογής αφεντικών, ντόπιων και διεθνών. Θα επικρατήσουν λοιπόν εκείνοι που είτε με την καταφατική σιωπή ή ανοχή τους, είτε με τη στήριξη τους προσφέρουν πάτημα στην καπιταλιστική μηχανή να συνεχίσει

ομαλά τα σχέδια της βίαιης υποτίμησης του βιοτικού επιπέδου, της επιβολής της φτώχειας, της ανεργίας και της εξαθλίωσης, της μετατροπής των κοινωνικών αγαθών σε εμπορεύματα (ασφάλιση, παιδεία, υγεία, ρεύμα, νερό, μεταφορές) και τον αποκλεισμό ολόκληρων κοινωνικών ομάδων από αυτά.

Αυτόν ακριβώς το ρόλο, της στήριξης των συμφερόντων των εξουσιαστών, των εφοπλιστών, των τραπεζιτών και των αφεντικών έρχεται να ενισχύσει και ο παρακρατικός μηχανισμός των κάθε λογής φασιστοειδών, συμπληρώνοντας τον κατασταλτικό μηχανισμό και την ακροδεξιά ρητορική. Η αναβάθμιση του κατασταλτικού ρόλου των φασιστών ξεκινά με το κρατικό πείραμα του άγιου παντελεήμονα το χειμώνα του 2008-9, όπου με επίσημη κρατική κάλυψη, οι φασίστες δημιουργούν μια σταθερή εστία ανοιχτής παρακρατικής δράσης στο κέντρο της αθήνας. Στη συνέχεια εντείνονται οι ξυλοδαρμοί και οι δολοφονίες μεταναστών (όπως πχ με το ρατσιστικό πογκρόμ του μάρτ του 2011), οι επιθέσεις σε αγωνιστές, οι εμπρησμοί σε στέκια και καταλήψεις. Ταυτόχρονα οι φασίστες εναντιώνονται σε απεργίες όπως εκείνη των χαλυβουργών, αλλά και σε τοπικούς αγώνες, όπως αυτός ενάντια στα μεταλλεία χρυσού στη χαλκιδική, ενώ προχωρούν σε συντονισμένη επίθεση σε εκπαιδευτικούς μέσω καταγγελιών και μηνύσεων, αλλά και σε αγωνιστές όπως έκαναν και στην τελευταία δίωξη στα χανιά. Η άνοδος των ποσοστών της χρυσής αυγής και η είσοδος της στην βουλή στις εκλογές του '12, άλλωστε, αναδεικνύει τον αναβαθμισμένο παρακρατικό ρόλο των φασιστών και τη χρησιμότητά τους ως εφεδρεία του συστήματος και κατασταλτική δύναμη.

Στο κοπιαστικό έργο της καταστολής συμβάλλουν με όλες τους τις δυνάμεις και τα media. Με την έντεχνη προπαγάνδα τους συνεισφέρουν και αυτά με τη σειρά τους στη νομιμοποίηση του πολιτικού συστήματος. Στηρίζουν τα συμφέροντα της εκάστοτε εξουσίας και με την αναπαραγωγή του εκφασισμένου κυρίαρχου λόγου στρώνουν το έδαφος της κατασυκοφάντησης κάθε απεργίας και πορείας, της σκληρής επίθεσης κατά των μεταναστών, αλλά και σε κάθε αγώνα που ριζοσπαστικοποιείται κ.τ.λ.

Η καταστολή των κοινωνικών αγώνων είναι προϋπόθεση για το πέρας των μεταρρυθμίσεων, την πάταξη κάθε αντίστασης και την επιβολή της καθεστωτικής νομιμότητας. Όποιος στέκεται εμπόδιο στα επιχειρηματικά σχέδια των αφεντικών, όποιος μπαίνει ανάχωμα στη λεηλασία της ζωής, θα βρει απέναντί του ένα οργανωμένο και ολοκληρωτικό κράτος με τα τσιράκια του, αποφασισμένο να τον εξοντώσει με οποιοδήποτε μέσο. 🌿

Μέρος III

*αίτια, χαρακτηριστικά
και σημασία των πολιτικών διώξεων
εντός της κατασταλτικής/πειθαρχικής
στρατηγικής του κράτους*

Σ αυτό το σημείο θα προσπαθήσουμε, μέσα από μια βαθύτερη ματιά, να ερμηνεύσουμε τα νοήματα που κρύβουν οι πολιτικές διώξεις στα κανιά (αλλά και ανάλογου τύπου πρακτικές σε άλλες πόλεις), τους στόχους που επιδιώκει η κρατική εξουσία και το γενικό κατασταλτικό/πειθαρχικό πλαίσιο μέσα στο οποίο εντάσσονται.

το αγωνιστικό περιβάλλον των υποθέσεων

Ε ίναι χαρακτηριστικό ότι οι τρεις από τις πέντε υποθέσεις των πολιτικών διώξεων στα κανιά δεν αφορούν μεμονωμένους τοπικούς αγώνες, αλλά κομμάτια ενός ευρύτερου κύματος κοινωνικών αγώνων. Έτσι, η κατάληψη της περιφέρειας εντάσσεται στα πλαίσια της κοινωνικής έκρηξης του φλεβάρη του 2012, η καταστροφή των γραφείων ντόπιων βουλευτών εμπίπτει στα πλαίσια του κινήματος των πλατειών του 2011 (και ειδικότερα στη συγκρουσιακή διήμερη απεργία του Ιούνη), ενώ η παρέμβαση στην παρέλαση της 28ης οκτώβρη

του 2011 συνδέεται με ανάλογες κινητοποιήσεις σε άλλες πόλεις⁽¹⁾. Η πρώτη υπόθεση⁽²⁾ (ματαίωση παρέλασης 28ης του 2010) αφορά ένα τοπικό γεγονός που δεν συνοδεύτηκε από ανάλογες κινητοποιήσεις σε άλλες πόλεις (παρ' όλο που τότε γίνονταν κάποιες σποραδικές κινητοποιήσεις μαθητών και αλλού). Ωστόσο δεν ήταν μια μεμονωμένη “κλασική” παρέμβαση σε παρέλαση, αφού πέρα απ' το ότι ήταν ίσως η πρώτη παρέλαση που ματαιώθηκε πανελλαδικά για κινηματικούς λόγους –στο πρόσφατο παρελθόν τουλάχιστον-, ήταν και ενταγμένη σε μια ευρύτερη κινητοποίηση τριών εβδομάδων μαθητικών καταλήψεων με πλήθος αυτόνομων δράσεων από τους μαθητές⁽³⁾. Η πέμπτη υπόθεση (μηνύσεις φασιστών) αν και έχει τοπικό χαρακτήρα, εν τούτοις αφορά τον αντιφασισμό –κομβικό σημείο του ταξικού αγώνα- και την ιδιαίτερη πτυχή της σύγκρουσης με τους φασίστες στο δρόμο. Βλέπουμε λοιπόν ότι οι τρεις υποθέσεις αφορούν μαζικά, πανελλαδικά, συγκρουσιακού χαρακτήρα κοινωνικά γεγονότα, τα δύο απ' τα οποία τουλάχιστον (πλατείες 2011, φλεβάρης 2012) αποτελούν σημαντικές στιγμές των κοινωνικών αγώνων της διετίας 2010-2012 στον ελλαδικό χώρο. Ενώ οι άλλες δύο αφορούν τοπικούς μεν αγώνες, με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όμως, όπως θα δούμε και παρακάτω.

χαρακτηριστικά των κινητοποιήσεων και ανάγκη καταστολής

Από αυτήν την άποψη λοιπόν, οι κινητοποιήσεις που επιλέχθηκαν από την ασφάλεια δεν είναι καθόλου τυχαίες. Οι πρώτες τρεις υποθέσεις εντάσσονται στον κύκλο αγώνων της διετίας 2010-2012 που ξεκίνησε με αφορμή το μνημόνιο και έκλεισε με την 12 φλεβάρη και τις εκλογές του 2012. Αυτός ο κύκλος κατάφερε να κινητοποιήσει και να κατεβάσει στο δρόμο εκατοντάδες χιλιάδες κόσμο που αν και με διαφορετικά, αντιφατικά κίνητρα και επιδιώξεις, βρέθηκε να μπαίνει ανάχωμα στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Μια πλούσια εμπειρία από ένα ετερόκλητο πλήθος αγώνων και απεργιών μικρής και μεγάλης κλίμακας. Από τις συγκρουσιακές γενικές απεργίες, τις καταλήψεις δημόσιων κτιρίων, τις συνελεύσεις γειτονιάς, την πρακτική της άρνησης πληρωμών και του σαμποτάζ ακυρωτικών μηχανημάτων, την ενίσχυση των τάσεων της αυτοοργάνωσης, μέχρι και την ένταση της δράσης των σωματείων βάσης, την ανάπτυξη δομών αλληλεγγύης κτλ.

Ένα μεγάλο πλήθος απ' όσους κινητοποιήθηκαν, πρωτίτερα βρίσκονταν σε αδράνεια, εθισμένοι στο καταναλωτικό όνειρο, τις αξίες του ατομικισμού, της ιδιωτέυσης, της οικογενειακής ευμάρειας και του καριερισμού. Άσχετα από τα κίνητρα και τις δυνατότητες διαχείρισης και ενσωμάτωσης, μέρος του κόσμου που κινητοποιήθηκε δεν έπαψε να ανησυχεί την πολιτική και οικονομική εξουσία, να διαταράσσει την κοινωνική ειρήνη, να προκαλεί έντονες κινηματικές διεργασίες με μεγάλο το ενδεχόμενο της πρόκλησης μιας ευρύτερης και ανεξέλεγκτης κοινωνικής αναταραχής. Ένας κύκλος αγώνων που για δύο χρόνια απασχολούσε και τις

ευρωπαϊκές ελίτ, καθώς μπορούσε να προκαλέσει ή να αναζωπυρώσει αγώνες και σε άλλες χώρες, με κίνδυνο να αποσταθεροποιηθεί αλυσιδωτά, συνολικά η ευρωπαϊκή προσπάθεια για καπιταλιστική αναδιάρθρωση και να τεθούν περαιτέρω προβλήματα στις σχέσεις μεταξύ ντόπιων και διεθνών ελίτ σχετικά με τις εκατέρωθεν δεσμεύσεις τους. Αυτές οι παράμετροι αποτελούν επιπλέον παράγοντες που οδηγούν την κρατική εξουσία σε έναν επαναπροσδιορισμό της κατασταλτικής/πειθαρχικής στρατηγικής της.

η επιλογή των συγκεκριμένων κινητοποιήσεων για διώξεις

Πέρα από αυτούς τους γενικούς λόγους υπάρχουν και ειδικότεροι που έκαναν επιτακτικό για την ασφάλεια να θέλει να καταστείλει και συνεπώς να προχωρήσει στο μηχανισμό των πολιτικών διώξεων, καθότι κάθε μια από τις υποθέσεις έχει και ιδιαίτερα χαρακτηριστικά για τα χανιά.

Ο αγώνας των μαθητών τον οκτώβρη του 2010 κατάφερε και κινητοποίησε για τρεις εβδομάδες εκατοντάδες μαθητές εν μέσω μαθητικών καταλήψεων, που οργάνωσαν πλήθος δράσεων, παρεμβάσεων και διαδηλώσεων, ενώ δημιούργησαν και τα δικά τους αυτόνομα όργανα αποφάσεων και δικτύωσης των καταλήψεών τους, αναπτύσσοντας ένα λόγο γύρω από τα προβλήματα της παιδείας. Επίσης, και πιο συγκεκριμένα για την παρέλαση, ενώ ήταν γνωστό ότι οι μαθητές θα οργάνωναν παρέμβαση, οι μπάτσοι όχι μόνο δεν κατάφεραν να την αποτρέψουν, αλλά βρέθηκαν αντιμέτωποι με τους μαθητές που με τη μαχητικότητά τους κατάφεραν να σπάσουν τις ασυλίδες των ΜΑΤ και να ματαιώσουν την παρέλαση. Επιπρόσθετα, μιλάμε για μια κινητοποίηση που στηρίχτηκε και διασυνδέθηκε και με άλλα κοινωνικά κομμάτια και κινηματικούς χώρους. Οι σχέσεις που αναπτύχθηκαν οδήγησαν τον επόμενο καιρό τους μαθητές σε μια ένταση της ενασχόλησής τους και με άλλους αγώνες, πέρα από τα αμιγώς εκπαιδευτικά ζητήματα. Έτσι π.χ. αρκετές φορές κατέβηκαν σε γενικές απεργίες, ενώ συμμετείχαν και στο κίνημα των πλατειών του 2011. Επομένως πέρα από την ανάγκη να δωθεί μια απάντηση από το κράτος στην πρώτη ματαίωση παρέλασης, οι διώξεις που ασκήθηκαν είχαν να κάνουν και με μια προσπάθεια να σπάσει η αγωνιστικότητα των μαθητών και να αποθαρρυνθεί η διασύνδεσή τους με άλλα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια(4).

Οι διώξεις για την καταστροφή των γραφείων ντόπιων βουλευτών την εποχή του μεσοπρόθεσμου το 2011, έχουν να κάνουν ειδικότερα και με μια απάντηση απ'

από τις κινητοποιήσεις των μαθητών τον οκτώβρη του 2010

τη μεριά του κράτους απέναντι στην κοινωνική αντι-βία. Η κοινωνική αντι-βία, αν και το επίπεδό της στα χανιά δεν είναι υψηλό, τις όποιες φορές αναπτύσσεται ως πρακτική οδηγεί την κρατική εξουσία στο να την καταστείλει σε μια προσπάθεια να την ανακόψει.

Σχετικά με την παρέμβαση στην παρέλαση της 28ης οκτωβρίου του 2011, η ματαίωσή της ένα χρόνο πριν είχε ήδη δημιουργήσει ένα προηγούμενο που η εξουσία δεν μπορούσε να αφήσει να επαναληφθεί. Πέρα από αυτό, οι συνεχιζόμενες παρεμβάσεις στις παρελάσεις στα χανιά, καθώς και η συσχέτισή τους με τις υπόλοιπες στον ελλαδικό χώρο με την “αντιμνημονιακή-αντικυβερνητική” μορφή του 2011 που έλαβαν ως αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης, έπρεπε κάπως να ανακοπούν. Έτσι πέρα απ’ το προηγούμενο της ματαίωσης, η πρακτική των παρεμβάσεων στις παρελάσεις, ως πλέον κάτι κοινωνικά οικείο, έπρεπε να ανακοπεί καθώς διατάρασσε την κανονικότητα της γιορτής του υπερήφανου έθνους.

Η κατάληψη της περιφέρειας του φλεβάρη του 2012 ήταν η τέταρτη κατάληψη δημοσίου κυρίου και μετατροπή του σε κέντρο αγώνα στα χανιά μέσα σ’ ένα χρόνο. Είχαν προηγηθεί η κατάληψη του EBEX για τους 300 απεργούς μετανάστες το Μάρτη του 2011 και δύο διήμερες καταλήψεις (περιφέρεια, δημαρχείο) στα πλαίσια του κινήματος των πλατειών το καλοκαίρι του 2011. Επίσης η πρακτική της κατάληψης (δημοσίων κυρίων, ραδιοφωνικών/τηλεοπτικών σταθμών) στα χανιά –όπως και στην υπόλοιπη Ελλάδα- είναι ένα απ’ τα πιο οικεία μέσα αγώνα. Η κατάληψη της περιφέρειας του 2012 όμως είχε και μια παραπάνω σημασία. Αποτέλεσε για 9 μέρες σημείο συσπείρωσης, κέντρο αγώνα και έντονης πολιτικοποίησης για εκατοντάδες κόσμου με όρους αυτοοργάνωσης, ακομμάτιστης και αδιαμεσολάβητης δράσης. Επομένως η ασφάλεια ήθελε να δώσει μια απάντηση τόσο απέναντι στην επαναλαμβανόμενη πρακτική της κατάληψης, όσο και ειδικότερα γι’ αυτήν της περιφέρειας με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που είχε.

Τέλος, η περίπτωση των μηνύσεων από τους φασίστες τον Απρίλη του 2013 έχει να κάνει με μια προσπάθεια τόσο των φασιστών, όσο και της ασφάλειας να απαντήσουν στην ήττα που υπέστησαν οι φασίστες στο δρόμο και στην κατάρριψη του μύθου του αίτητου των παρακρατικών ταγμάτων εφόδου. Επιπλέον είναι μια απάντηση μπροστά στην ένταση της αντιφασιστικής δράσης γενικά στον ελλαδικό χώρο, που μπορεί να συμβάλει ώστε να μπει ένα ανάχωμα στην ανάπτυξη των φασιστικών συμμοριών, αυτών που τόσο απεγνωσμένα το σύστημα χρειάζεται.

και ένας τοπικός, ελλάσσον παράγοντας

Μια ακόμη ενδεχόμενη εξήγηση για το χρόνο που ξεκίνησε ο καταιγισμός των πολιτικών διώξεων μπορεί να έχει να κάνει με τις επερχόμενες -εκείνη την περίοδο- κρίσεις στην αστυνομία. Την αξιολόγηση δηλαδή των αξιωματικών της αστυνομίας για αλλαγές σε πόστα,

αναβαθμίσεις, υποβαθμίσεις κτλ. Η περίοδος που κλήθηκαν οι διωκόμενοι για τις δύο πρώτες υποθέσεις (χειμώνας 2013) ήταν περίπου ένα μήνα πριν τις τελικές αλλαγές στα πόστα της αστυνομίας, ενώ ήδη δρομολογούταν και η τρίτη υπόθεση. Ο διευθυντής της υποδιεύθυνσης ασφάλειας κανίων Α. Κουτσαφτάκης –κύριος υπεύθυνος για τις διώξεις- αναβαθμίστηκε σε διευθυντή της αστυνομίας κανίων. Δεν αποκλείεται λοιπόν ο καταιγισμός των διώξεων να είχε να κάνει με την επιπλέον “παραγωγή έργου” απ’ την πλευρά του διευθυντή ώστε να τύχει “ευνοϊκότερης” μεταχείρισης σχετικά με τις κρίσεις. Κι αυτό σε συνδυασμό με το μένος της ασφάλειας απέναντι στους αγωνιστές και τις ιδιαίτερες σχέσεις που αναπτύσσει το επιτελείο της με τους φασίστες, κρίνοντας και από τα πεπραγμένα των ασφαλιών (προκλητικές ενδυμασίες με καπέλα με φασιστικά σύμβολα, προκλήσεις σε συλληφθέντες με επίδειξη της φυλλάδας της χρυσής αυγής, χρήση πτυσσόμενων γκλομπ και κράνη σε πορείες από ασφαλίτες, τρομοκρατία διαδηλωτών με κουκουλοφόρους ασφαλίτες το δεκέμβρη του ‘09 κλπ).

τα χαρακτηριστικά των πολιτικών διώξεων

Οι πολιτικές διώξεις, προφανώς, ούτε ξεκίνησαν τώρα, ούτε αφορούν μόνο τα χανιά. Είναι χαρακτηριστικό -τουλάχιστον στο πρόσφατο παρελθόν- οι υποθέσεις σχετικά με ένοπλες οργανώσεις και αγωνιστές που διώκονται λόγω συντροφικών σχέσεων και πολιτικής ταυτότητας, να αποτελούν συστηματοποιημένο πεδίο κρατικού πειραματισμού εφαρμογής πολιτικών διώξεων. Ήταν το έδαφος πάνω στο οποίο το κράτος “νομιμοποίησε” και κατοχύρωσε την κοινωνική αποδοχή ενός τέτοιου τύπου καταστολής. Πλέον διακρίνουμε να διευρύνονται σαν μορφή αντιμετώπισης των πολιτικών αντιπάλων του καθεστώτος και να ασκούνται όλο και συχνότερα σε αναρχικούς, απεργούς, αγωνιστές, διαδηλωτές κτλ.

Οι υποθέσεις των πολιτικών διώξεων στα χανιά, ωστόσο, έχουν μια ιδιαιτερότητα από την άποψη ότι συνθέτουν μια σειρά από χαρακτηριστικά που συναντώνται διάσπαρτα σε άλλες περιπτώσεις πολιτικών διώξεων. Έτσι έχουμε κατηγορίες σε ένα εύρος ατόμων που δεν στοχοποιούν έναν συγκεκριμένο πολιτικό χώρο, αλλά σχεδόν όλο το φάσμα του κόσμου που δραστηριοποιείται πολιτικά στα χανιά και με βασικό κριτήριο το ποιος είναι γνωστός στην ασφάλεια και την απλή συμμετοχή του στην εκάστοτε κινητοποίηση. Επίσης και στις τέσσερις διώξεις (χωρίς αυτήν της 28ης του 2010) εναλλάσσονται τα ίδια πρόσωπα, ώστε αρκείοι να διώκονται για δύο ή και τρεις υποθέσεις. Ταυτόχρονα έχουμε κατηγορίες χωρίς κανένα στοιχείο και που δεν αφορούν την επ’ αυτοφώρω σύλληψη όταν «διαπράττεται το ποινικό αδίκημα», αλλά τη εκ των υστέρων δίωξη και μάλιστα έως και ένα χρόνο μετά. Παντελώς αστήρικτο κατηγορητήριο, με πρώτο στάδιο την προανάκριση και όχι απευθείας κλήση σε δίκη, με τελειώς έωλες καταθέσεις των

μπάτσων/ασφαλιών, που σε συνδυασμό με το γεγονός ότι επισείουν μικρές ποινές, δημιουργούν την εντύπωση μιας εύκολης υπόθεσης και μιας χαλαρότητας.

Έτσι, έμμεσα, το κράτος καταφέρνει να αποκρύψει την πολιτική σημασία των διώξεων, ενώ προσπαθεί με μικρά βήματα να φτιάξει τους όρους για να τις κατοχυρώσει ως διευρυμένη πρακτική στο μέλλον απέναντι σε όσους αγωνίζονται. Κι αυτό έτσι ώστε είτε να γίνονται συχνότερα, είτε να επισείουν βαρύτερες ποινές. Αλλά κι ακόμα παραπέρα να νομιμοποιηθούν κοινωνικά σαν μια φυσιολογική πολιτική πρακτική δίωξης και βάζοντας τους αγωνιστές σε μια συνεχή αγωνία για μικροκατηγορίες που θα αφορούν πλέον και την πιο απλή κινηματική δράση.

Να προσθέσουμε εδώ ότι άλλο ένα κομβικό χαρακτηριστικό των συγκεκριμένων πολιτικών διώξεων είναι ότι συμπίπτουν με την ψήφιση του νόμου για τα πειθαρχικά συμβούλια στους δημοσίους υπαλλήλους. Στις δικογραφίες των διώξεων στα χανιά εμπλέκονται και δημόσιοι υπάλληλοι (κυρίως εκπαιδευτικοί), πράγμα που αυτόματα οδηγεί τον διωκόμενο σε πειθαρχικό συμβούλιο με τον κίνδυνο της απόλυσης. Μια σημαντική πτυχή που θα αναλυθεί παρακάτω.

οι γενικοί στόχοι

Το κράτος, μέσα από τις πολιτικές διώξεις, έχει στόχο όχι μόνο να τρομοκρατήσει αυτούς τους οποίους αφορούν άμεσα, αλλά κατά βάση στοχεύει και σε κάθε έναν/μια που είτε αγωνίζεται (σταθερά/περιστασιακά), είτε κινείται στο περιβάλλον των αγώνων, είτε συμμετείχε τότε και έχει αποσυρθεί, είτε στο μέλλον πρόκειται να το κάνει. Αυτός είναι και ο λόγος που οι περιπτώσεις των πολιτικών κινητοποιήσεων που επιλέχθηκαν από την ασφάλεια στα χανιά είχαν ευρύτερα κοινωνικά χαρακτηριστικά και αφορούσαν κεντρικούς αγώνες. Κι αυτό έτσι ώστε ο καθένας να αισθάνεται ανά πάσα στιγμή τον κίνδυνο πολύ πιο συχνά και πιο κοντά θεωρώντας ότι κι αυτός μπορεί να διωχθεί.

Σε νομικό επίπεδο οι υποθέσεις δεν αφορούν μονάχα τους αγωνιστές, αλλά και την ίδια τη μορφή του αγώνα. Έτσι μιλάμε ταυτόχρονα για μια προσπάθεια να ποινικοποιηθούν –με μεγαλύτερη συνέπεια και συχνότητα– μορφές αγώνα όπως η κατάληψη ή η διαδήλωση.

Σε κοινωνικό επίπεδο το κράτος στοχεύει να κατοχυρωθούν οι πρακτικές των διώξεων που έχουν να κάνουν με την πιο απλή κινηματική δράση, ως κοινωνικά νομιμοποιημένες και αποδεκτές. Μορφές αγώνα όπως η κατάληψη κτιρίων, η πορεία, η μικροφωνική, η αφισοκόλληση, η απεργία κ.ά. που μέχρι τώρα θεωρούνται δεδομένες και αυτονόητες, επιχειρείται να απονομιμοποιηθούν κοινωνικά. Γι' αυτό άλλωστε δεν είναι τυχαίο που τα επιχειρήματα της εξουσίας είναι κοινωνικού χαρακτήρα και όχι ανοιχτά πολιτικού. Έτσι η πορεία παρεμποδίζει την κατανάλωση και την κυκλοφορία εμπορευμάτων, η μικροφωνική διαταράσσει την ησυχία, η αφισοκόλληση βρωμίζει τους δημόσιους χώρους, η απεργία εμποδίζει τη λειτουργία

της εργασίας και του τουρισμού. Και άρα η δημόσια συζήτηση εξαντλείται όχι στην πολιτική διάσταση των δράσεων, αλλά στην παρενόχληση της μικροαστικής ασφάλειας και της ομαλής λειτουργίας της καπιταλιστικής κανονικότητας.

ανάλογες περιπτώσεις και πειθαρχικά παραδείγματα

Παρακάτω θα δούμε τόσο ανάλογες περιπτώσεις διώξεων από άλλες πόλεις στον ελληνικό χώρο, όσο και περιπτώσεις καταστολής που κινούνται στο ίδιο πλαίσιο, αυτό του κρατικού επαναπροσδιορισμού του τί επιτρέπεται ως πολιτική δράση και τί όχι. Κάτι το οποίο μπορεί να προσδιοριστεί ως η πειθαρχική διάσταση της κρατικής στρατηγικής σχετικά με τους κοινωνικούς αγώνες –όπως θα δούμε παρακάτω.

Έτσι στην κρήτη και πάλι, αλλά αυτή τη φορά στο ρέθυμνο, υπήρξαν περίπου την ίδια περίοδο με τα χανιά (χειμώνας 2013), τηλεφωνικές κλήσεις από την ασφάλεια σε δύο άτομα σχετικά με την κατάληψη του δημαρχείου ρεθύμνου το φλεβάρη του 2012. Τελικά τον Ιούνιο του 2013 στέλνονται κλήσεις σε τρία άλλα άτομα και τους καλούν να περάσουν από προανάκριση. Η 10ήμερη κατάληψη του δημαρχείου στο ρέθυμνο –παράλληλη με αυτήν της περιφέρειας στα χανιά– ήταν μια επίσης πρωτόγνωρη κινηματική εμπειρία για την πόλη και άρα για τους ίδιους λόγους η ασφάλεια ρεθύμνου επιλέγει να εντείνει την καταστολή.

Άλλη κραυγαλέα περίπτωση πολιτικών διώξεων είναι αυτή της βέροιας. Τον οκτώβρη του 2012 γίνεται μικροφωνική και συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της κατάληψης της βέροιας. Μετά το τέλος της μικροφωνικής συλλαμβάνονται 6 αναρχικοί οι οποίοι κατηγορήθηκαν και καταδικάστηκαν για το παισίμα της “διατάραξης κοινής ησυχίας” σχετικά με τη μικροφωνική. Εδώ ιδιαίτερη σημασία έχει ο πειθαρχικός χαρακτήρας της καταδίκης που θέτει υπό αμφισβήτηση το αν μπορεί κάποιος να κάνει μικροφωνική ή όχι.

Στο ίδιο πλαίσιο της πειθαρχικής διάστασης εντάσσονται και οι πρόσφατες περιπτώσεις επιστρατεύσεων απεργών όπως αυτές των ναυτεργατών και των

απεργών του ΜΕΤΡΟ το χειμώνα του 2013, αλλά και η “προληπτική” επιστράτευση των εκπαιδευτικών το μάη του 2013. Εδώ έχουμε περιπτώσεις όπου το κράτος πλέον δεν καταστέλλει απλά μια κινητοποίηση, αλλά επανακαθορίζει συνολικά το κανονιστικό πλαίσιο που ορίζει τα όρια του επιτρεπτού σχετικά με έναν απεργιακό αγώνα.

Σε ανάλογη κατεύθυνση βρίσκονται π.χ. και οι σχεδιαζόμενες αλλαγές για τις “μικρές” διαδηλώσεις ή η πρακτική των προληπτικών συλλήψεων πριν από πορείες. Εδώ η κρατική εξουσία θέλει να αποκτήσει έναν πιο πλήρη έλεγχο σχετικά με τις διαδηλώσεις, αφού το πλαίσιο που ισχύει μέχρι τώρα, στην πράξη τουλάχιστον, χρειάζεται να επανακαθοριστεί. Χωρίς άδεια, χωρίς δεδομένο δρομολόγιο για τους μπάτσους, χωρίς πολιτικά υπεύθυνους που να μπορεί αργότερα να τους καταλογιστούν ποινές κτλ. Έτσι αν η κύρια μορφή χειραγώγησης των διαδηλώσεων ήταν η άμεση καταστολή στο δρόμο, το κράτος πλέον χρειάζεται ένα νέο πειθαρχικό πλαίσιο ώστε να προλαμβάνει ανεξέλεγκτες καταστάσεις, χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι η άμεση καταστολή σταματά.

ο πειθαρχικός στόχος/το κανονιστικό πλαίσιο

Τα παραδείγματα που αναφέρθηκαν παραπάνω μας βοηθούν να δούμε, πρώτον, ότι η τακτική των πολιτικών διώξεων δεν είναι ένα τοπικό φαινόμενο που αφορά τα χανιά, αλλά μια γενικότερη πρακτική της κρατικής καταστολής που εφαρμόζεται και αλλού με διαφορετικές μορφές. Το δεύτερο σημείο είναι ότι μας βοηθούν να κατανοήσουμε την ανάδειξη της πειθαρχικής διάστασης της κρατικής καταστολής.

Ως πειθαρχική διάσταση της καταστολής εννοούμε όχι την απλή άμεση καταστολή ενός αγώνα, μιας απεργίας ή μιας διαδήλωσης, αλλά τον συνολικό επανακαθορισμό του πλαισίου μέσα στο οποίο επιτρέπεται να διεξάγεται ένας αγώνας, μια απεργία, μια διαδήλωση. Οι κινήσεις του κράτους δείχνουν ότι επιθυμεί να καταστρέψει τους όρους που είχαμε συνηθίσει να ασκείται η πολιτική δράση και οι αγώνες απ' τη μεταπολίτευση και μετά –του πλαισίου του κοινωνικού συμβολαίου και των συναινέσεων. Θέλει να επιβάλλει καινούργιους όρους σχετικά με το τί επιτρέπει το ίδιο να ορίζεται ως νόμιμο και ανεκτό για έναν αγώνα και τί όχι. Σκοπός της επιβολής αλλαγής πλαισίου της πολιτικής δράσης είναι, μαζί με την άμεση καταστολή, να δημιουργηθεί μια πιο ασφυκτική κατάσταση για τους αγωνιστές ώστε να σκέφτονται διπλά και τριπλά το τί μπορούν να κάνουν ως αντίσταση και κυρίως το τί κόστος θα έχουν. Και άρα να τους οδηγήει να πειθαρχούν οι ίδιοι σε λιγότερο οξυμένες μορφές αντιστάσεις.

Η ανάπτυξη της πειθαρχικής αυτής διάστασης προφανώς δεν ξεκίνησε τώρα, ούτε οι περιπτώσεις που αναφέρθηκαν είναι η πηγή αυτής της διάστασης. Αποτελεί μια μακρά διαδικασία μεγάλων ή μικρών κατασταλτικών/πειθαρχικών

πειραματισμών απ' τη μεριά του κράτους που έστρωναν το έδαφος ώστε να φτάσουμε πλέον στο σημείο να αναβαθμιστεί η ανάπτυξή της. Σ' ένα πρότερο χρόνο οξυμένη καταστολή πειθαρχικού τύπου εφαρμοζόταν είτε σε έκτακτες καταστάσεις είτε αφορούσε κυρίως τους αναρχικούς. Επίσης είχαν έναν αποσπασματικό χαρακτήρα και περιορισμένο εύρος εφαρμογής. Η αλλαγή που βλέπουμε να σηματοδοτείται αφορά το γεγονός ότι πλέον το κράτος διευρύνει το πεδίο εφαρμογής και σε άλλα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια, αλλά κυρίως ότι δεν κινείται με όρους πειραματισμού και "δημιουργίας προηγούμενων", αλλά με όρους επιθετικούς και άμεσης εφαρμογής. Αυτό σημαίνει επίσης ότι οι κατασταλτικές κινήσεις του κράτους δεν υπολογίζουν -όπως παλιότερα- το λεγόμενο πολιτικό κόστος μιας άγριας καταστολής. Είναι χαρακτηριστικό εδώ το παράδειγμα του βασανισμού των 4 της κοζάνης, όπου το κράτος δημοσίευσε στο τέλος τις μη αλλοιωμένες φωτογραφίες, όχι επειδή αναγκάστηκε απ' την "κοινωνική κατακραυγή", αλλά ως επίδειξη δύναμης. Η κατασταλτική/πειθαρχική διάσταση της εξουσίας δεν είναι απλώς ένα μέσο για τη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης, αλλά όρος ύπαρξης του κράτους και του κεφαλαίου. Εισχωρεί δηλαδή στην κοινωνική ζωή με τρόπους που την ορίζουν, την κατασκευάζουν, τη δομούν.

Είναι λοιπόν από αυτήν τη σκοπιά που η σημασία των πολιτικών διώξεων στα χανιά αποκτά μια μεγαλύτερη βαρύτητα. Κι αυτό γιατί συνθέτουν μια σειρά

χαρακτηριστικών που τις εντάσσουν σε αυτό το πλαίσιο της αναβάθμισης της πειθαρχικής διάστασης της καταστολής.

ο επανακαθορισμός της διαμεσολάβησης

Η αλλαγή αυτή του πλαισίου άσκησης πολιτικής που περιγράφηκε έχει άμεση σχέση και με τους κατά παράδοση διαμεσολαβητές των κοινωνικών αγώνων. Κι εδώ αναφερόμαστε κυρίως στα συνδικάτα και τη θέση της αριστεράς στα πλαίσια του συστήματος. Αφού το κράτος επιθυμεί να διαλύσει το κοινωνικό συμβόλαιο, προσπαθεί σταδιακά να κάνει σαφές ότι όσοι διατηρούσαν παλιότερα το ρόλο του θεσμικού διαμεσολαβητή των αγώνων, δεν μπορούν πλέον να θεωρούνται όχι απλώς “ισότιμοι” συνομιλητές, αλλά ούτε καν συνομιλητές με την κρατική εξουσία.

Με αυτή τη λογική το γεγονός ότι στις δικογραφίες εμπεριέχονται και συνδικαλιστές δεν προκαλεί εντύπωση. Δεν μιλάμε για μια “ατυχή έλλειψη δημοκρατικότητας”, αλλά για μια κίνηση επίδειξης δύναμης και αποφασιστικότητας απ' τη μεριά του κράτος για τη δραστική αλλαγή της επιρροής της θεσμικής διαμεσολάβησης στο σύστημα. Έτσι δεν είναι ότι π.χ. οι συνδικαλιστές έγιναν ξαφνικά επικίνδυνοι για το σύστημα, αλλά ένα μήνυμα ότι κανείς δεν είναι στο απυρόβλητο και ότι η καταστολή τους ακουμπά όλους.

η εμπλοκή των φασιστών

Κατ' αρχήν, μιλώντας για τις περιπτώσεις των πολιτικών διώξεων στα χανιά, δεν εννοούμε μόνο τις τέσσερις γνωστές υποθέσεις (παρέλαση '10, περιφέρεια, γραφεία, παρέλαση '11), αλλά και μια πέμπτη. Οι μηνύσεις που κατέθεσαν οι φασίστες σε πέντε άτομα (από τα επτά συνολικά που μήνυσαν), μετά τα γεγονότα στο παλιό λιμάνι αποτελούν στην ουσία τους πολιτικές διώξεις. Κατ' αρχάς ο προσδιορισμός των προσώπων από τους φασίστες έγινε με πλήρη στοιχεία στη μηνυτήρια αναφορά. Το ίδιο βράδυ της συμπλοκής, δηλαδή, γνωρίζανε και κατέγραψαν ονοματεπώνυμα, διευθύνσεις, αριθμούς ταυτοτήτων κτλ. Επειδή, όπως είναι λογικό, δεν γίνεται κάποιος να τα γνωρίζει όλα αυτά, είναι ξεκάθαρο ότι ήταν η ασφάλεια που όχι μόνο έδωσε τα πλήρη στοιχεία στους φασίστες, αλλά τους υπέδειξε και ποιους να μηνύσουν. Σε αυτό συνηγορεί όμως και κάτι άλλο σημαντικότερο. Οι τέσσερις από τους πέντε που μήνυσαν οι φασίστες είναι ήδη διωκόμενοι για παραπάνω από μια από τις υπόλοιπες υποθέσεις των πολιτικών διώξεων. Έτσι εδώ δεν έχουμε απλώς μια κλασική περίπτωση συνεργασίας μπάτσων και φασιστών. Πρόκειται κατά βάση για μια αναβάθμιση και ένταξη της θέσης των φασιστών στο μηχανισμό των πολιτικών διώξεων. Η ασφάλεια καταφέρνει έτσι –χωρίς άμεσα να χρεώνεται την πολιτική ευθύνη- να προσθέσει

άλλη μια πολιτική δίωξη στα ίδια πρόσωπα που κατηγορούνται για άλλες υποθέσεις, με έμμεσο τρόπο χρησιμοποιώντας τους φασίστες. 🕊

Σημειώσεις

1. Αν και οι παρεμβάσεις στις παρελάσεις σε γενικό επίπεδο είχαν πατριωτικό-εθνικιστικό πλαίσιο, αφορούσαν τους κλέφτες- πολιτικούς, ζητούσαν εθνική αποκατάσταση και, καθαρούς και ειλικρινά Έλληνες πολιτικούς, δεν έπαψαν να είναι ένα πρόβλημα για την κρατική εξουσία. Όχι από την άποψη μιας ανύπαρκτης ριζοσπαστικοποίησης, αλλά ως πρόβλημα διατάραξης της εθνικής φιλίας, της απαξίωσης των πολιτικών προσώπων, ως ένα πρόβλημα προς διαχείριση.

2. Όταν αναφερόμαστε σε πρώτη, δεύτερη, κτλ υπόθεση την ορίζουμε με βάση τη χρονολογία της εκάστοτε κινητοποίησης που συνδέεται με την αντίστοιχη δίωξη.

3. Εδώ, να σημειώσουμε πως η υπόθεση των διώξεων για την 28η οκτ. του 2010 έχει οριστικά μπει στο αρχείο έπειτα από κινητοποιήσεις αλληλεγγύης. Είχαν προληφθεί κλήσεις για προανάκριση σε 3 μαθητές και 3 εκπαιδευτικούς τον Ιούνη του 2011 (έξι μήνες μετά τη ματαίωση της παρέλασης).

4. Χαρακτηριστικό της πίεσης που ασκήθηκε στους μαθητές, αλλά και του μίσους της ασφάλειας απέναντί τους, σε μεταγενέστερο χρόνο βέβαια, είναι τα απειλητικά τηλεφωνήματα που δέχτηκαν μαθητές και γονείς από μπάτσους, τις μέρες μετά τις 62 προσαγωγές της βραδινής πορείας της 25ης Μάρτη του 2012, που ακολούθησαν την επίθεση διαδηλωτών σε φασίστες.

Μέρος IV

πειθαρχικά και εκπαίδευση

Κοιτάζοντας κανείς τις τελευταίες διώξεις στα χανιά, βλέπει ότι σε όλες τις δικογραφίες εμπεριέχονται, όχι τυχαία, δημόσιοι υπάλληλοι, οι οποίοι απειλούνται με απόλυση μέσω ένορκης διοικητικής εξέτασης (εδε). Πρόκειται για μια απόπειρα πολιτικής και ηθικής εκκαθάρισης όσων αγωνίζονται ενάντια στο υπάρχον σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης και διεκδικούν τα αυτονόητα. Το γεγονός αυτό έχει να κάνει με το ότι το κράτος, αντιλαμβανόμενο ότι κάνει την κοινωνική συναίνεση, στρέφεται με μια τακτική ολοκληρωτισμού ενάντια στα μεσαία και κατώτερα κοινωνικά στρώματα, καλλιεργώντας το φόβο και την υποταγή και επιβάλλοντας την καταστολή. Γι' αυτό μηχανορραφεί διάφορους νόμους που προωθούν τη ρουφιανιά, το γλείψιμο και τον φιλοτομαρισμό στις συνειδήσεις των ατόμων, επιδιώκοντας έτσι τον κοινωνικό κανιβαλισμό και την ευημερία της εξουσίας/συμφερόντων του.

Αναλυτικότερα, στα πλαίσια του μνημονίου 3, η τρικομματική εξουσία περιέλαβε μεταξύ άλλων και τον νέο πειθαρχικό κώδικα για τους δημόσιους υπαλλήλους. Ο νόμος 4093/2012, αυστηροποιεί το πειθαρχικό δίκαιο, αφού επιβάλλει την αυτοδίκαιη αργία για οποιονδήποτε δημόσιο υπάλληλο ο οποίος παραπέμπεται στο πειθαρχικό συμβούλιο, ανεξάρτητα από το λόγο παραπομπής και της υπαιτιότητας του ή μη, ακόμα και αν η παραπομπή αφορά προσωπική ιδιωτική αντιδικία και η υπόθεση δεν έχει εκδικαστεί ούτε καν σε πρώτο βαθμό. Είναι χαρακτηριστικό ότι τίθεται σε αργία, ακόμα και αν παραπεμφθεί στο πειθαρχικό

συμβούλιο για το «αδίκημα» της «αναξιοπρεπούς ή ανάξιας για υπάλληλο συμπεριφοράς εντός και εκτός υπηρεσίας».

Έτσι, κάτω από τη διαφορετική ερμηνεία της κατηγορίας της αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς, οποιοσδήποτε εκπαιδευτικός είναι δυνατό ανά πάσα στιγμή να

κατηγορηθεί για το ουδένιο από τον καθένα/μία και για οποιονδήποτε σκοπό. Άρα, κάθε κακόβουλη καταγγελία ή υποβολή μήνυσης σε βάρος του εκπαιδευτικού είναι αρκετή να τον θέσει σε αργία και να τον συγματίσει επαγγελματικά και κοινωνικά, πριν ολοκληρωθεί η πειθαρχική διαδικασία και πριν καν

του δοθεί το δικαίωμα της απολογίας. Η αυτοδίκαιη αργία ενεργοποιείται από οποιαδήποτε γενική και αφηρημένη κατηγορία παράβασης καθήκοντος. Αρκεί κάποιος να προβεί σε καταγγελία για έλλειψη αφοσίωσης του εκπαιδευτικού στην πατρίδα και τη δημοκρατία, για φθορά λόγω ασυνήθιστης χρήσης ανυκειμένου το οποίο ανήκει στην υπηρεσία, για απώλεια ενός εγγράφου, για ανάρμοστη για υπάλληλο συμπεριφορά ή εμφάνιση εκτός υπηρεσίας.

Επιπλέον, με εντολή του υπ. διοικητικής μεταρρύθμισης, ελεγκτές δημόσιας διοίκησης ζήτησαν από το υπ. παιδείας ονομαστική κατάσταση εκπαιδευτικών με στοιχεία σχετικά με την εξέλιξη των πειθαρχικών τους υποθέσεων που εκκρεμούν, σε οποιοδήποτε πειθαρχικό όργανο της διοίκησης (μονομελές ή συλλογικό), στο διοικητικό εφετείο ή στο συμβούλιο της επικρατείας, καθώς και στοιχεία για ένορκες διοικητικές εξετάσεις (εδε) που έχουν ολοκληρωθεί από 1/1/2010 έως σήμερα.

Με βάση λοιπόν τα παραπάνω, γίνονται σαφείς οι προθέσεις του κράτους γύρω από το νέο πειθαρχικό κώδικα. Πρώτον, θέλει ν' απολύσει εργαζόμενους/ες, συνεργώντας έτσι στις εντολές των ντόπιων και πολυεθνικών αφενικών που επιτίθενται λυσοσαλέα κυρίως στην εργατική τάξη, με σκοπό τη μεγαλύτερη κερδοφορία του κεφαλαίου. Μέσα σ' αυτά λοιπόν τα πλαίσια και σ' ένα σωρό μέτρων (υποχρεωτικές μετατάξεις, αξιολόγηση, συγχωνεύσεις/καταργήσεις οργανισμών), το κράτος κάνει το νέο νόμο μέσο για την κατασκευή "επίορκων" δημόσιων υπάλληλων και την άμεση απόλυσή τους. Δεύτερον, ο τρόπος με τον οποίο γίνονται αυτές οι απολύσεις φανερώνει το πραγματικό πρόσωπο του κράτους-τρομοκρατία. Σκοπός του είναι η εγκαθίδρυση ενός μόνιμου κλίματος φόβου και τιμωρίας, τόσο στους εργασιακούς χώρους αλλά και στην κοινωνία γενικότερα, έτσι ώστε αφενός να μετατρέψει, χωρίς καμία αντίσταση, τους δημόσιους υπάλληλους σε πειθήνια

όργανά του, αφετέρου να αποθαρρύνει μελλοντικές κοινωνικές αντιστάσεις εναντίον του. Τρίτον, καθιστά το νέο νόμο εργαλείο στα χέρια του κράτους για μαζικές πολιτικές διώξεις και εκκαθαρίσεις όλων όσων διεκδικούν και αγωνίζονται ενάντια στο υπάρχον καθεστώς καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Γι' αυτό και κατηγορίες όπως αυτή της «αναξιοπρεπούς συμπεριφοράς» είναι σκοπίμως εντελώς ασαφείς και αυθαίρετες, ώστε να εμπεριέχουν από συνδικαλιστικές και πολιτικές διώξεις, μέχρι υπηρεσιακές ή προσωπικές αντιδικίες. Χαρακτηριστικό είναι το περιστατικό του δασκάλου του ειδικού δημοτικού σχολείου λάρισσας που παραπέμφθηκε στο πειθαρχικό συμβούλιο με την κατηγορία «της ανάρμοστης για δημόσιο υπάλληλο συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας» και κινδυνεύει με απόλυση. Το έγκλημα του είναι ότι συμμετείχε στη διαδήλωση της 25ης μαρτίου 2012 στη λάρισσα που είχαν εξαγγείλει και πραγματοποιήσαν σωματεία της πόλης, όπου συνελήφθη, παραπέμφθηκε σε δίκη και καταδικάστηκε πρωτόδικα με αναστολή.

Τώρα, το ότι αυτός ο νόμος εφαρμόζεται ήδη στον χώρο της εκπαίδευσης δεν είναι τυχαίο και ούτε έχει να κάνει με το δήθεν μεγάλο αριθμό των εργαζόμενων σ' αυτή. Ο εν λόγω χώρος συνδέεται και με άλλα κομμάτια της κοινωνίας (μαθητές, γονείς) και έχει δείξει στο παρελθόν (88'-απεργία διάρκειας στις πανελλαδικές εξετάσεις, 90'-επίταξη καθηγητών, 91'-μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις, δολοφονία τεμπονέρα, 97'-98'-μαζικές κινητοποιήσεις εναντίον νομοσχεδίου του υπουργού παιδείας αρσένη, 98'-κινητοποιήσεις ενάντια στον ασέπ, 2006-απεργία διάρκειας ενάντια στις μεταρρυθμίσεις Γιαννάκου), ότι μπορεί να αποτελέσει ένα πεδίο πολιτικών ζυμώσεων και αγωνιστικής συσπείρωσης προς την όξυνση των κοινωνικών αγώνων. Σε όλα αυτά βέβαια δεν απουσίαζε και η στήριξη/συμμετοχή από τη μεριά των μαθητών/τριών, οι οποίοι είχαν προβεί σε αντίστοιχες κινητοποιήσεις (καταλήψεις, πορείες, κτλ). Έτσι, πέραν του ότι το κράτος επιδιώκει να εξοντώσει πολιτικά και ηθικά τους εκπαιδευτικούς που αντιστέκονται ή όσους δεν είναι “προσεκτικοί” στο τί λένε και “πώς κάνουν το μάθημά τους”, θέλει επίσης να περάσει το μήνυμα του εκφοβισμού και της υποταγής και στη μαθητική κοινότητα, προκειμένου να τη χειραγωγήσει και να αποτρέψει οποιαδήποτε συμμετοχή της, με τους εκπαιδευτικούς ή όχι, στους κοινωνικούς αγώνες. Έτσι οι πειθαρχικές διώξεις των δημόσιων υπαλλήλων, εκτός από εργαλείο για μαζικές πολιτικές εκκαθαρίσεις στο δημόσιο και την εκπαίδευση, λειτουργούν και ως μέσο παραδειγματικής και προληπτικής καταστολής και για τους μαθητές/τριες.

Τέλος, μια ακόμη παράμετρος που αξίζει να σημειωθεί σε σχέση με τα πειθαρχικά είναι πως κάποια από αυτά γίνονται ή θα γίνουν, αν όχι καθ' υπόδειξη, σίγουρα όμως προς τέρψη της χρυσής αυγής και του ευρύτερου ακροδεξιού συρφετού. Όλη τη χρονιά η κ.α. προσπαθεί να παρέμβει στο περιεχόμενο της καθεστωτικής εκπαίδευσης, επιχειρώντας να περάσει τις μισαλλόδοξη προπαγάνδα της. Αρχικά με τις απειλές της για την είσοδό της στα σχολεία στην επέτειο του πολυτεχνείου, έπειτα με τις απόψεις της για τη διδασκαλία της ιστορίας και τα

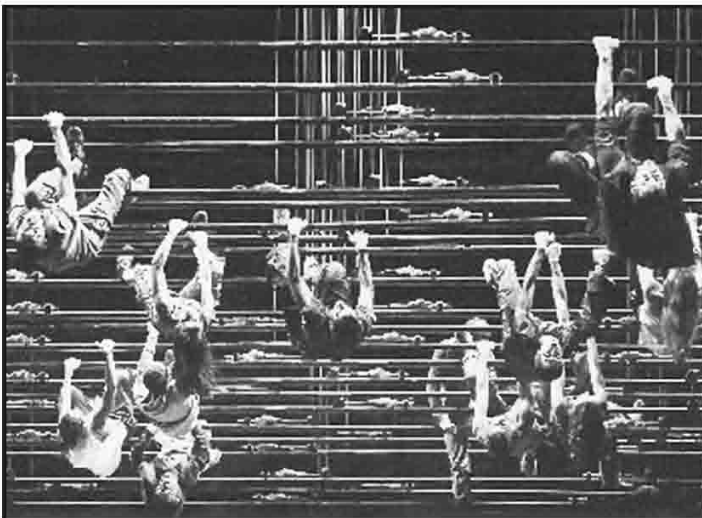
«μαθήματα ελληνικής μυθολογίας» και «ιστορίας» σε παιδιά 6-10 ετών και τις εξαγγελίες της για τη δημιουργία «αποκλειστικά ελληνικών» νηπιαγωγείων. Επιπλέον, δεν είναι λίγες οι στοχοποιήσεις εκπαιδευτικών από διάφορες χουντοφυλλάδες και φασιστοσάιτ καθώς και από “άνωνυμες” καταγγελίες σε σχολεία.

Έτσι, από την αρχή της σχολικής χρονιάς κάποιοι εκπαιδευτικοί έχουν διωχθεί με εδε (ανεξάρτητα από την έκβασή τους), με αφορμή την ανυπακομική τους στάση. Χαρακτηριστικές είναι οι εξής περιπτώσεις:

- Της νηπιαγωγού στο νυδρί της λευκάδας, η οποία ανάρτησε στη σχολική γιορτή ελληνικές και αλβανικές σημαίες που είχαν ζωγραφίσει μαθητές και μαθήτριές της. Είχαν προηγηθεί “άνωνυμες” καταγγελίες γονέων και παραλήρημα βο(υ)λευτή της χρυσής αυγής.

- Του καθηγητή του 30ου γυμνασίου κυψέλης, επειδή προσπάθησε να σπάσει τον αποκλεισμό από τη συμμετοχή στη μάθηση μαθήτριάς του από την πολωνία, αφήνοντας τη να απαντήσει σε διαγώνισμα στη μητρική της γλώσσα, μιας και δυσκολευόταν στην ελληνική.

- Της καθηγήτριας του 5ου γελ ζωγράφου, έπειτα από άνωθυμη καταγγελία γονέα ότι η συγκεκριμένη εκπαιδευτικός κρατούσε ανυπακομικό υλικό μέσα στο σχολείο, που της μοιράστηκε έξω απ' αυτό. 🌿

Μέρος V

οι απαντήσεις του κινήματος στις μέχρι τώρα διώξεις και η οργάνωση του αγώνα από εδώ και πέρα

Το φθινόπωρο του 2012 έρχονται οι πρώτες έγκυρες πληροφορίες από δικηγόρους ότι μαγειρεύονται από την ασφάλεια χανιών διώξεις σε συγκεκριμένα άτομα για την κατάληψη της περιφέρειας του 2012. Όταν πια έρχονται οι κλήσεις, δύο μήνες αργότερα, έχει προστεθεί άλλη μία διώξη, για τους 11 της παρέλασης της 28ης του 2011. Είναι εκείνο τον καιρό που γίνονται ανοιχτά καλέσματα και συναντήσεις στο εργατικό κέντρο (30/1) που δρομολογούν τις δράσεις αλληλεγγύης: Στις 5/2 οργανώνεται δυναμική διαδήλωση με πάνω από 400 άτομα ενάντια στην κρατική τρομοκρατία, την καταστολή και την ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων. Πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις αλληλεγγύης έξω από τα δικαστήρια στις 7/2 και το μπατσομέγαρο στις 1/3 με τη συμμετοχή πάνω από 150 - 200 αλληλεγγύων από χανιά και ρέθυμνο μεταξύ των οποίων εκπαιδευτικοί και νοσοκομειακοί που κηρύσσουν στάσεις εργασίας. Φωνάζονται συνθήματα και μοιράζονται κείμενα αντιπληροφόρησης, ενώ οι διωκόμενοι καταθέτουν τη δήλωσή τους. Για την περίπτωση των 8 διώξεων για συμμετοχή στην πορεία του μεσοπρόθεσμου το 2011 καλείται συζήτηση από τους ίδιους τους διωκόμενους. Ακολουθεί η τρίτη συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια στις 22 Μαρτίου, με εμφανώς μικρότερη συμμετοχή.

Τα αποτελέσματα των μέχρι τώρα, αλλά και των επόμενων κινητοποιήσεων, μένει να φανούν στο μέλλον. Ανατρέχοντας σε προηγούμενες περιπτώσεις διώξεων αξίζει να σημειωθεί το παράδειγμα της δίωξης 3 μαθητών και 3 εκπαιδευτικών που διώκονταν για τη ματαίωση της παρέλασης της 28ης οκτωβρίου του 2010, εν μέσω τριών εβδομάδων μαθητικών καταλήψεων. Πρόκειται για μια περίπτωση πολιτικής δίωξης όπου η μαζική κινητοποίηση του κόσμου που ήδη βρισκόταν στις πλατείες εκείνες τις μέρες (2011), την έκανε να μπει στο αρχείο και να παγώσει. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι η ίδια συνταγή θα πετυχαίνει κάθε φορά, πόσο μάλλον με τις κοινωνικές και κατασταλτικές αλλαγές που έχουν μεσολαβήσει τα τελευταία δύο χρόνια.

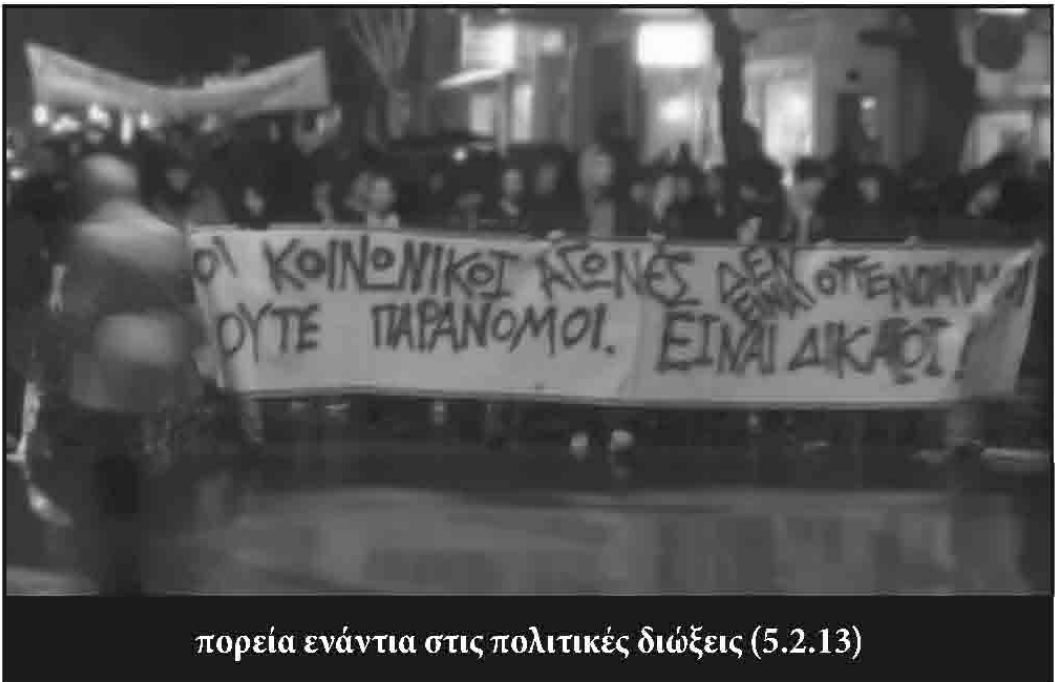
Οποιαδήποτε μορφή αντίστασης και αγώνα μπορεί να ποινικοποιηθεί είτε με νέα νομοθετήματα είτε με την εφαρμογή των υπάρχοντων. Άλλωστε, το εκάστοτε καθεστώς είναι αυτό που ορίζει, με όλο και πιο συνοπτικές διαδικασίες, τα όρια της νομιμότητας και την εφαρμογή της, ανάλογα πάντα με τα συμφέροντα του. Τα παραδείγματα είναι πολλά και έχουν αναφερθεί παραπάνω.

Δεν πρόκειται για διώξεις μόνο κατά των εκάστοτε διωκόμενων, αλλά κατά των αγώνων. Επομένως η κάθε δίωξη είναι μια προσπάθεια αρπαγής κοινωνικών και πολιτικών κεκτημένων από την πλευρά του κράτους, και είναι στο χέρι μας αν θα αφήσουμε ή θα διεκδικήσουμε με αγώνες το χώρο που μας ανήκει. Η κάθε δίωξη χρειάζεται να αντιμετωπίζεται ως άλλη μία επίθεση του κράτους, όχι απλώς, στους αγωνιστές αλλά προς τους αγώνες συνολικά και όχι ανάλογα με τη νομική της βαρύτητα. Ο αγώνας ενάντια στις πολιτικές διώξεις απαιτεί πέρα από την μαζική παρουσία στα δικαστήρια και συνεχή κίνηση με προπαγάνδισι και άσκηση πίεσης. Χρειάζεται να αναλάβουμε ο καθένας και η καθεμιά τις ευθύνες μας και να ασκήσουμε πίεση προς την κάθε μορφή εξουσίας με διαφορετικά μέσα στην καθημερινότητα, στο χώρο εργασίας, στο δρόμο.

Δεν πρόκειται για ζήτημα νομιμότητας, δημοκρατικότητας ή συνταγματικότητας αλλά δυναμικής και κοινών αγώνων, και αυτοί δεν είναι ούτε νόμιμοι, ούτε παράνομοι. Σήμερα το κράτος θεωρεί παράνομη τη συμμετοχή σε πορεία όπου σπάστηκαν γραφεία, αύριο την ίδια τη συμμετοχή σε πορεία. Το γεγονός ότι όλες και όλοι είμαστε εν δυνάμει αντικείμενα στοχοποίησης από τον κατασταλτικό μηχανισμό και το νομικό του οπλοστάσιο, καθώς επιχειρεί να σφίξει όλο και πιο ασφυκτικά τον κλοιό του, μάς δείχνει ότι στο μέλλον πρέπει να έχουμε περισσότερη και καλύτερη οργάνωση. Ο τρόπος με τον οποίο οργανώνουμε και πραγματώνουμε την παρουσία μας στον δρόμο πρέπει να αναβαθμιστεί έτσι ώστε να είμαστε σε θέση να αποκρούσουμε την ενδεχόμενη καταστολή. Προπαγάνδισι, δυναμικές πορείες, απεργίες διαρκείας, συγκρούσεις, αυτοοργάνωση, είναι τα μέσα μας. Η αύξηση της καταστολής αναδεικνύει και τη σημασία της οργάνωσης και όξυνσης αυτών των μέσων.

Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε μέχρι πού θα φτάσει η ποινικοποίηση των μορφών αντίστασης και πού θα οδηγήσει ο μηχανισμός διώξεων. Επιδιώκουμε

εδώ, σήμερα, να κάνουμε και να ακούσουμε εκμύσεις. Αυτό που γνωρίζουμε όμως είναι ότι οποιαδήποτε μορφή πάλης προϋποθέτει από τη μεριά μας όρους αυτοοργάνωσης, με πραγματικές σχέσεις αλληλεγγύης, αχειραγώγητα, χωρίς διαμεσολαβητές, θεσμικούς φορείς, media κτλ. Όσο ριζοσπαστικοποιούμε τον αγώνα, βάζουμε αναχώματα στα σχέδια της εξουσίας δημιουργώντας σχέσεις συντροφικότητας και αλληλεγγύης και φτιάχνοντας ταυτόχρονα καλύτερους όρους έτσι ώστε, όπου ξεπηδούν περιπτώσεις ποινικής ή άλλης μορφής επίθεσης, να είναι ισχυρότερη και η αντίσταση. 🌿

πορεία ενάντια στις πολιτικές διώξεις (5.2.13)

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Οι πολιτικές διώξεις στα χανιά :

Η σημασία τους και οι κατασταλτικές-πειθαρχικές μεθοδεύσεις του κράτους

Τ.Ε.Ι Χανίων,
Χαλέπα

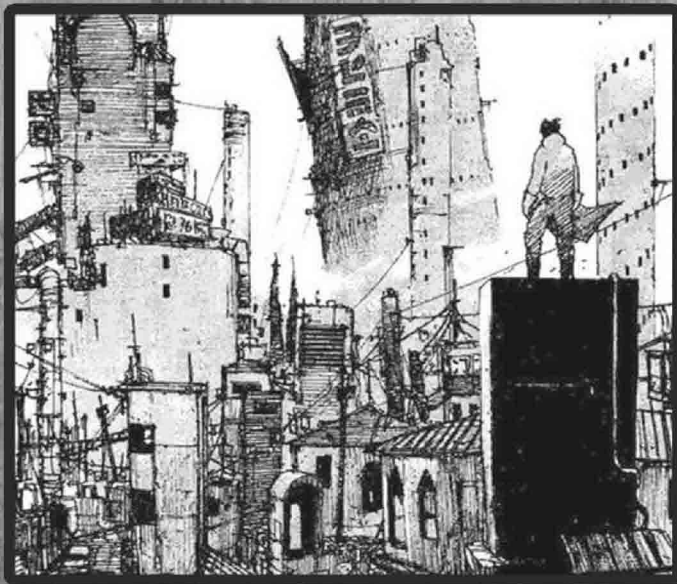
Τετάρτη 26/6
στις 19:00

ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ

Στο χώρο της εκδήλωσης
θα υπάρχει βιβλιοπωλείο

συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών "σαλαδόροι"

η αφίσα της εκδήλωσης για τις πολιτικές διώξεις
ιούνης 2013

συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών “σαλταδόροι”

χανιά, δεκέμβρης 2013

